

Sygn. akt IV U 766/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: protokolant sądowy Sylwia Wardzała

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2016 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania W. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 1 lipca 2016 roku nr (...)

w sprawie W. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o ustalenie ustawodawstwa

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 766/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 23 listopada 2016 roku

Decyzją z dnia 1 lipca 2016 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 963.) oraz art. 11 ust.3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 166/1 z 30.04.2004 r.), art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE L 284/1 z dnia 20 października 2009 r.), stwierdził, że od dnia 01.06.2012 r. do 28.02.2014 r. ma do W. H. zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Odwołanie od tej decyzji wniósł W. H. zaskarżając powyższą decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

- naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez jego nie zastosowanie do spornego stanu faktycznego, w którym wnioskodawca wykonywał pracę najemną w państwie słowackim i równocześnie pracę na własny rachunek w państwie polskim i nie ustalenie ustawodawstwa słowackiego według pierwszeństwa wynikającego ze wskazanej normy kolizyjnej w okresie od 01.06.2012 r. do 28.02.2014 r.,

- naruszenie art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego poprzez nie nawiązanie kontaktu przez polski organ rentowy ze słowacką instytucją ubezpieczeniową w związku z brakiem pewności co do ustalenia właściwego ustawodawstwa dla wnioskodawcy w związku z podjętym zatrudnieniem na terenie Słowacji,

- naruszenie art. 5 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez nieuwzględnienie nadanego wnioskodawcy numeru ubezpieczenia, podczas gdy organ rentowy miejsca zamieszkania nie może tej okoliczności zignorować, istnienie bowiem tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie.

Mając powyższe na uwadze , odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy, o podleganiu przez niego od 01.06.2012 r. do 28.02.2014 r. jako osoby wykonującej pracę na terenie Słowacji, pod ustawodawstwo słowackie w zakresie systemu ubezpieczeń społecznych, a tym samym wykluczenie podlegania w spornym okresie pod ustawodawstwo polskie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując jednocześnie zaskarżoną decyzję. Organ rentowy podał, iż w dniu 2 sierpnia 2012 r. ustalił dla odwołującego jako mające zastosowanie ustawodawstwo słowackie, jednakże pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r. zmienił swoje wcześniejsze ustalenie i orzekł, że wobec odwołującego się zastosowanie ma ustawodawstwo polskie, gdyż po przeprowadzeniu kontroli przez słowacką Inspekcję Pracy ustalono, że firma w której W. H. był zatrudniony, tj. (...) (...)P., jest firmą fikcyjną i nie spełnia podstawowych kryteriów zarejestrowanej siedziby, nie ma żadnego biura, ewentualnie oddziału, używa jedynie tamtejszej skrzynki pocztowej, należącej do osoby prywatnej.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Dnia 6 maja 2008 r., odwołujący rozpoczął wykonywanie działalności gospodarczej pod nazwą(...)w B..

W. H. w dniu 31 maja 2012 r., zawarł z pracodawcą (...) umowę o pracę , którą miał wykonywać na terenie Republiki Słowackiej. Zgodnie z umową odwołujący miał zajmować się roznoszeniem ulotek reklamowych, poszukiwaniem nowych klientów, przesyłaniem ofert w formie elektronicznej i zwyczajowej. Długość czasu pracy została ustalona na 8 godzin w miesiącu za wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 25 EUR.

Dnia 15 czerwca 2012 r., odwołujący W. H. złożył w Oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w T. wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Wnioskiem tym ubezpieczony poinformował ponadto o podjęciu przez niego pracy najemnej na terenie państwa słowackiego.

Pismem z dnia 2 lipca 2012 r. ZUS wezwał odwołującego do stawienia się celem złożenia wyjaśnień do protokołu w charakterze strony na temat wykonywania pracy/prowadzenia działalności na własny rachunek za granicą oraz przedstawienia dowodów.

Pismem z dnia 20 lipca 2012 r. W. H. poinformował Zakład Ubezpieczeń Społecznych o numerze swojego ubezpieczenia społecznego na terytorium Słowacji. Ubezpieczony wskazał również ,iż jest zatrudniony od 1 czerwca 2012 r., dlatego też pierwsze wynagrodzenie zgodnie z umową otrzyma dopiero 30 lipca 2012 r. (za miesiąc czerwiec) , w związku z czym nie osiada jeszcze potwierdzenia wypłaty.

W dniu 2 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił od 1 czerwca 2011 r. ustawodawstwo słowackie jako mające zastosowanie dla odwołującego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował także, iż niniejsze ustalenie słowackiego ustawodawstwa ma charakter tymczasowy i może ono zostać unieważnione , jeżeli nastąpią istotne zmiany w aktywności zawodowej odwołującego bądź właściwa instytucja w Słowacji będzie miała istotne zastrzeżenia. Organ rentowy wskazał także, iż ustalenie powyżej wskazanego ustawodawstwa stanie się ostateczne w ciągu dwóch

miesiący od poinformowania o tym fakcie przez Oddział w T., słowackiej instytucji właściwej, jeżeli nie zgłosi ona zastrzeżeń do tak ustalonego ustawodawstwa.

W piśmie z dnia 5 września 2012 r. organ rentowy poinformował W. H., iż od 1 czerwca 2012 r. podlega ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych oraz, że ustalenie to ma charakter tymczasowy.

W dniu 12 sierpnia 2013 r. słowacka instytucja ubezpieczeniowa wydała decyzję stwierdzającą, że odwołujący W. H. nie został objęty ubezpieczeniem społecznym według prawa Republiki Słowackiej od 1 czerwca 2012 r. Dnia 16 grudnia decyzja ta stała się ostateczna.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zawiadomił odwołującego, że w okresie od 1 czerwca 2012 r. do 28 lutego 2014 r. podlegał on ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy podał, że jak wynika z ustaleń słowackiej instytucji zabezpieczenia społecznego (...) firma, w której W. H. był zatrudniony jest firmą fikcyjną, tzw. „skrzynką pocztową” i na terenie Republiki Słowackiej nie dochodziło do realnego wykonywania pracy. Pismem z tego samego dnia organ rentowy o powyżej wskazanym fakcie poinformował również słowacką instytucję ubezpieczeniową.

Pismem z dnia 8 czerwca 2016 r. odwołujący wniósł o wydanie decyzji administracyjnej w związku z odmówieniem mu ustalenia ustawodawstwa słowackiego w zakresie podlegania przepisom o obowiązkowych ubezpieczeniach społecznych.

Decyzją z dnia 1 lipca 2016 r., ZUS Oddział T. stwierdził, że od dnia 1 czerwca 2012 r. do dnia 28 lutego 2014 r. w stosunku do odwołującego ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Dowód: akta ZUS (wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa z dnia 05.06.2012 r., umowa o pracę z dnia 31.05.2012 r., wydruk z CEIDG, pismo z dnia 02.07.2012 r., pismo z dnia 20.07.2012 r., pismo z dnia 02.08.2012 r., pismo z dnia 05.09.2012 r., pismo z dnia 25.04.2016 r., wniosek o wydanie decyzji administracyjnej z dnia 08.06.2016 r., decyzja nr (...) z dnia 01.07.2016 r.).

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumenty prywatne dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Na rozprawie w dniu 23 listopada 2016 r. Sąd pominął dowód z zeznań odwołującego z powodu jego niestawiennictwa. Zarządzeniem z dnia 5 września 2016 r. (k. 12) odwołujący wezwany został do osobistego stawiennictwa na rozprawę, której termin wyznaczony został na dzień 23 listopada 2016 r. celem przesłuchania w charakterze strony. W dniu 23 listopada 2016 r. odwołujący nie stawiał się na rozprawie prawidłowo wezwany. Odwołujący sam zrezygnował zatem z możliwości osobistego zaprezentowania swojego stanowiska w sprawie i twierdzeń o faktach. Niezależnie od tego Sąd uznał, że przesłuchanie odwołującego w tej sprawie nie jest konieczne, ponieważ okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione w oparciu o zgromadzone dokumenty.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 1 lipca 2016 r., w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania było określenie mającego zastosowanie

w przypadku odwołującego W. H. ustawodawstwa od dnia 01.06.2012 r. do 28.02.2014 r. z uwagi na podpisanie przez niego w dniu 31 maja 2012 r. umowy o pracę z firmą(...) (...) P. i jednocześnie prowadzenie na terenie kraju działalności gospodarczej pod nazwą (...)w B..

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 lipca 2016 r. organ rentowy stwierdził bowiem, że od 1 czerwca 2012 r. do 28 lutego 2014 r. do odwołującego ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Stosownie do treści art. 11 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1 ze zm.), osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego.

Jak stanowi art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia, dotyczący wykonywania pracy w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega: a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania: (i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub (ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub (iii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub (iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

Jak wskazano w ust. 2 art. 13 rozporządzenia, osoba, która normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich podlega:

a) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym Państwie Członkowskim lub b) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się centrum zainteresowania dla jej działalności, jeżeli osoba ta nie zamieszkuje w jednym z Państw Członkowskich, w których wykonuje ona znaczną część swej pracy.

Z art. 13 ust. 3 rozporządzenia wynika, że osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określonego zgodnie z przepisami ust. 1.

Do celów stosowania rozporządzenia, zgodnie z art. 1 lit. a i b, określenie „praca najemna” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego Państwa Członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce; określenie zaś „działalność na własny rachunek” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego Państwa Członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce.

Jak wynika z art. 16 ust. 1-3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia

nr 883/2004 (Dz. U. z 2009 r. UE L Nr 284, poz. 1 ze zm.), osoba, która wykonuje pracę

w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna

z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3).

Zgodnie z procedurą określoną w art. 16 rozporządzenia wykonawczego, w piśmie

z dnia 2 sierpnia 2012 r. organ rentowy poinformował odwołującego, że od 1 czerwca 2011 r. podlega on ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Jednocześnie, organ rentowy wskazał, że ustalenie ustawodawstwa słowackiego ma charakter tymczasowy. Organ rentowy ze względu na uzyskaną od słowackiej Inspekcji Pracy informację, iż firma w której odwołujący był zatrudniony jest firmą fikcyjną, tzw. „skrzynką pocztową”, zmienił swoje wcześniejsze rozstrzygnięcie i ustalił dla odwołującego na okres od 1 czerwca 2012 r. do 28 lutego 2014 r. jako właściwe ustawodawstwo polskie, o czym poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową i odwołującego pismami z dnia 25 kwietnia 2016 r. Zakład miał także na uwadze decyzję słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 12 sierpnia 2013 r. stwierdzającej, iż odwołujący nie został objęty ubezpieczeniem społecznym według prawa Republiki Słowackiej od 1 czerwca 2012 r. Organ rentowy prawidłowo zatem zastosował procedurę przewidzianą w art. 16 rozporządzenia wykonawczego.

W tym miejscu wskazać należy, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12 (OSNP 2014/3/47), że nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004 r.

w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 05, s. 72 ze zm.) dokonują organy właściwe do stosowania tego prawa.

W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy podkreślił, że organ ubezpieczeń społecznych miejsca zamieszkania ubezpieczonego (i sąd) jest uprawniony tylko do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia

nr 883/2004. Nie ma natomiast kompetencji do oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia

w sensie prawnym. Ocena ta może nastąpić wyłącznie na podstawie wskazanych przez normę kolizyjną przepisów miejsca świadczenia pracy i może być dokonana tylko przez organ władny te przepisy stosować. Ze względu na różnice między ustawodawstwami krajowymi co do określenia przedmiotu ubezpieczenia społecznego wprowadzono zasadę, że uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może w żaden sposób sprawiać, iż właściwym dla nich stanie się inne państwo ani że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo (pkt 11 preambuły rozporządzenia nr 883/2004).

Ze względu na brak kognicji sądu miejsca zamieszkania w zakresie badania istnienia stosunku pracy stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim Unii, Sąd nie badał ważności umowy o pracę z dnia 31 maja 2012 r.

Ustalone dla odwołującego zaskarżoną decyzją z dnia 1 lipca 2016 r. ustawodawstwo określone zostało w sposób właściwy.

Do określenia mającego zastosowanie w przypadku wnioskodawcy ustawodawstwa, właściwym przepisem jest art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. z 2004 r. UE L Nr 166, poz. 1), zgodnie z którym osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Zasadą w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest, że sąd ocenia prawidłowość decyzji zarówno w zakresie stanu faktycznego, jak i zastosowanych przez organ rentowy przepisów prawa na datę jej wydania. W orzecznictwie Sądów Apelacyjnych podkreśla się, że przedmiotem postępowania przed sądem w sprawie ubezpieczeniowej jest ocena zgodności z prawem- w aspekcie formalnym i materialnym- decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Badanie legalności decyzji następuje zaś przy uwzględnieniu stanu prawnego i faktycznego istniejącego w chwili jej wydania

(por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 12 maja 2015 r., III AUa 1621/14, LEX nr 1747824, wyrok SA w Szczecinie z dnia 9 kwietnia 2015 r., III AUa 598/14, LEX nr 1771352).

W wyroku z dnia 3 grudnia 2014 r., II UK 76/14 (LEX nr 1777882) Sąd Najwyższy podał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada oceny prawidłowości decyzji według stanu istniejącego w dacie jej wydania. Pomimo, że sąd ubezpieczeń społecznych rozpoznaje sprawę merytorycznie na nowo, to jednak jako organ kontrolny wobec organu rentowego ma obowiązek odniesienia się do stanu rzeczy istniejącego w dacie wydania decyzji. Z tej przyczyny obowiązująca w „klasycznym” procesie cywilnym reguła wyrażona w art. 316 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd bierze pod uwagę stan rzeczy z chwili zamknięcia rozprawy, doznaje wyjątku w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, ze względu na jego szczególny, odwoławczy charakter. W wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 r., III AUa 591/14 (LEX nr 1771355) Sąd Apelacyjny w Szczecinie wskazał zaś, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego sąd pierwszej instancji kontroluje jej zgodność z prawem, a sąd drugiej instancji- prawidłowość rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w odniesieniu do stanu rzeczy (faktycznego i prawnego) istniejącego

w chwili wydania przez organ rentowy decyzji. O zasadności rozstrzygnięcia organu decydują zatem okoliczności istniejące w chwili wydania decyzji, natomiast postępowanie sądowe ma charakter odwoławczy, sprawdzający i weryfikujący.

W odwołaniu od zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił, że na moment wydania decyzji, posiadał ważne zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego na Słowacji. Sąd uznaje za zasadne twierdzenia organu rentowego, iż numer ubezpieczenia socjalnego jest numerem wygenerowanym przez system informatyczny podczas procedury zgłaszania pracownika do ubezpieczeń. W przypadku natomiast wydania przez instytucję słowacką decyzji o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym na Słowacji numer ten traktowany jest tak, jakby wcale nie istniał.

Mając na uwadze wszystkie te okoliczności stwierdzić należało, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Wobec tego, na mocy powołanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 1 lipca 2016 r., o czym orzekł w sentencji wyroku.